

Sygn. akt VI P 313/16 Pm

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2018 roku.

Sąd Rejonowy Gdańsk- Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący : SSR Paula Markiewicz

Protokolant : stażysta Patryk Barski

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2018 roku w Gdańsku

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko M. W.

o odszkodowanie

I. oddala powództwo,

II. zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz pozwanej M. W. kwotę 3.600 złotych (trzy tysiące sześćset złotych i 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI P 313/16 Pm

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. pozwem z dnia 25 maja 2016 roku wniósł przeciwko pozwanej M. W. o zasądzenie na jego rzecz kwoty 13.672,89 złotych tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 września 2015 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż w dniu 2 września 2014 roku zawarł z pozwaną umowę o pracę na czas nieokreślony. W dniu 31 marca 2016 roku umowa została rozwiązana z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia. Pozwana była zatrudniona na stanowisku specjalisty ds. incentive travel, w pełnym wymiarze czasu pracy. Jej obowiązki polegały między innymi na przygotowywaniu ofert dla klientów spółki z zakresu incentive travel (podróży motywacyjnych). Przygotowanie ofert zawierało dokonywanie kalkulacji kosztów ewentualnej imprezy na podstawie danych otrzymanych od zamawiającego (podanie kwoty przeznaczonej na zamawianą imprezę) oraz analizy rynku tj. analizy cen podawanych przez wykonawców poszczególnych składników imprezy. Specyfika czynności powierzanych pozwanej nie była jej obca, albowiem w przeszłości prowadziła ona działalność gospodarczą w tym przedmiocie. Powód podał, iż w pierwszym kwartale 2015 roku pozwana zajęła się przygotowywaniem oferty na organizację wyjazdu motywacyjnego dla (...) S.A w O.. Impreza miała polegać na zorganizowaniu wyjazdu dwóch identycznych grup w niedługim odstępie czasu za granicę. Wyjazd miał charakter wycieczkowy. Impreza finansowana była z jego budżetu socjalnego. Pierwsze prace nad tym projektem rozpoczęły się jeszcze w pierwszym kwartale 2015 roku. Ze względu na długi czas podejmowania końcowych decyzji przez zleceniodawcę prace nad organizacją imprezy nabrały tempa w końcówce marca i kwietnia 2015 roku. W efekcie do wykonania umowy przez powoda doszło w czerwcu 2015 roku tj. zorganizowania i przeprowadzenia wyjazdu dwóch grup pracowników (...) S.A w O.. Powód podniósł, iż pozwana złożyła niespodziewane wypowiedzenie umowy o pracę w dniu 31 marca 2015 roku, z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia. Postawiło to powoda w niekorzystnej sytuacji, bowiem

okoliczność ta spowodowała konieczność przekazania realizacji obowiązków innej osobie. Wcześniej pozwana mimo kilkukrotnych wezwań przez powoda do przedstawienia kalkulacji powyższego wyjazdu niniejszego nie uczyniła. Powód pod koniec maja 2015 roku dokonał wstępnego podsumowania kalkulacji prowadzonej imprezy przez pozwaną na podstawie umowy zawartej w dniu 24 kwietnia 2015 roku z (...) S.A. Ostateczna weryfikacja kosztowa imprezy dokonana została po przeprowadzeniu usługi tj. po dniu 20 lipca 2015 roku po tzw. zamknięciu miesiąca rozliczeniowego.

Z tego podsumowania wynika, iż wskutek rażącego niedbalstwa w pracy pozwanej powód mógł ponieść stratę na obsłudze tejże imprezy w wysokości około 30.000 złotych, mimo iż zostały podjęte działania zmierzające do zmniejszenia strat np. poprzez prowadzenie negocjacji wynagrodzenia z każdym podwykonawcą. (gastronomia, noclegi, transport). Na tą kwotę składała się zarówno rzeczywista strata, jak również utrata spodziewanego zysku. Powód podał, iż błędy popełnione przez pozwaną w zakresie kalkulacji imprezy dotyczyły następujących spraw : kosztów posiłków (zamiast zaplanowanych dwóch dziennie zostało zapłacone za trzy posiłki), niewłaściwego przeliczenia kosztów powyższych (zły kurs euro do złotego), braku uwzględnienia w kalkulacji kosztów wieczornej imprezy, nienależytego rozliczenia kosztów autokarów, zaniżenia w kalkulacji kosztów dotyczących biletów wstępu do obiektów, braku ujęcia w kalkulacji kosztów zwiedzania browaru w L. oraz zwiedzania zamku w G.. Powód podkreślił, iż nie dość, że jako organizator powyższego wyjazdu motywacyjnego do S. dla dwóch grup w dniach od 17 do 20 czerwca 2015 roku oraz od dnia 24 czerwca 2015 roku do dnia 27 czerwca 2015 roku nie osiągnął spodziewanego dochodu w wysokości w wysokości 9.807,80 złotych (zakładana rentowność na poziomie 10,95%), to wskutek przygotowania przez pozwaną złej kalkulacji i sporządzenia na jej podstawie oferty dla klienta powodowa spółka poniosła jeszcze wydatki na poziomie 21.713 złotych. Po negocjacjach z dostawcami usług, w których powód zabiegał o zmniejszenie cen, przy uwzględnieniu różnic kursowych strata na imprezie zmalała do 13.000 złotych. Końcowe rozliczenie przedmiotowej imprezy dla (...) S.A przedstawia się zatem następująco : przychody powoda zapłacone przez zamawiającego - 79.380 złotych, koszty całkowite przeprowadzenia imprezy- 91.390,89 złotych. W ocenie powoda przedstawiony stan rzeczy jest niewątpliwie skutkiem niedbalstwa pozwanej przy wykonywaniu obowiązków na zajmowanym przez nią stanowisku. W tej sytuacji powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 21.807,80 złotych tytułem naprawienia szkody do dnia 15 września 2015 roku. Do dzisiaj pozwana powyższej należności nie zapłaciła. W zaistniałej sytuacji pozew, obejmujący trzymiesięczne wynagrodzenie pozwanej, obliczone jak ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy jest w pełni zasadny. (k. 2-10)

Pozwana M. W. wniosła o oddalenie powództwa w całości, jak również o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana podała, iż pod koniec swojej pracy u powoda zamykała ostatnie projekty. Każdy projekt ocenia się zaś na podstawie ogólnych szacunków.

W każdym projekcie ostateczne rozliczenie jest różne od założeń ze względu na niemożliwe do przewidzenia koszty dodatkowe oraz dozwolone w praktyce błędy w szacunkach. W spornym projekcie chodziło natomiast głównie o zdobycie nowego, dużego klienta, a nie o zysk. Klient był również bardzo wymagający, chciał otrzymać wszystko za darmo, co było wielokrotnie sygnalizowane pracodawcy. Na sporządzoną wycenę nanoszonych było wiele zmian, wynikających z coraz to nowych żądań klienta, ale również zmian koniecznych i przypadkowych, jak brak odpowiedniej ilości miejsc w hotelach. Kiedy pozwana odchodziła pracodawca bardzo dobrze wiedział, że zysk z tego projektu będzie marny, a mimo to podpisał umowę. Zdaniem pozwanej przed podpisaniem umowy należało zweryfikować wycenę przez pryzmat ostatecznych ustaleń. Podpisanie umowy należy zatem uznać za świadome podjęcie ryzyka gospodarczego przez powoda. Pozwana podkreśliła, iż budżet klienta była nienaruszalny i pozwana była zmuszona znacząco obniżyć rentowność tego projektu, o czym informowała powoda wiele razy. Pozwana podkreśliła, iż projekty w incenive travel są bardzo specyficzne, albowiem zysk wypracowuje się w ciągu całego trwania projektu. Pewne koszty są zakładane „na oko” lub w domyśle „jak to zrobić, żeby zmieścić się w budżecie”. Pozwana podała, iż w zakresie kalkulacji posiłków imprezy założyła pewną kwotę całościowo i pozostawiła osobie prowadzącej projekt sprytnie dysponowanie środkami, ewentualne uszczuplenie prowizji. W zakresie planowanej w trakcie wyjazdu imprezy wieczornej, powyższa w założeniu miała być darmowa. W zakresie kalkulacji kosztów posiłków pozwana przyznała, iż

wystąpił w tym zakresie błąd kalkulacyjny, ale był on tego rodzaju, iż powinien zostać wychwycony przy ostatecznej weryfikacji wyceny, przed podpisaniem umowy. Gdyby pozwana nadal pracowała z całą pewnością tenże błąd by wychwyciła. Pozwana podkreśliła, iż powód wiedział o tym błędzie kalkulacyjnym przed podpisaniem umowy z klientem, jeszcze w kwietniu, a nie jak twierdzi w maju 2015 roku. Pozwana wskazała, iż w zakresie planowanych przez nią kosztów autokaru nie było żadnych nieprawidłowości. Co do kosztów biletów wstępu do obiektów powyższe stanowi kolejne niedociągnięcie osoby, która przejęła po niej projekt, albowiem ona zawsze starała się o uzyskanie jak najtańszych biletów, czy to przez Internet, czy też przez biuro informacji turystycznej. W zakresie wizyty w zamku w G., powyższa była pierwotnie planowana na sobotę, kiedy wejście do obiektu było za darmo. Reasumując pozwana podała, iż w jej ocenie nie ma bezpośredniego związku przyczynowego między jej pracą, a powstaniem szkody. Weryfikacja wycen na podstawie ostatecznych założeń oraz podpisanie umowy nastąpiło już po jej odejściu z pracy oraz bez jej udziału. Brak weryfikacji jest zatem błędem po stronie pracodawcy, którego nie popełniłaby pozwana, gdyby prowadziła ten projekt do samego końca. (k. 205-209v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Pozwana M. W. była zatrudniona u powoda (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. począwszy od dnia 2 września 2014 roku na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony.

W oparciu o powyższą umowę zajmowała ona stanowisko specjalisty ds. incentive travel.

Jej obowiązki polegały między innymi na przygotowaniu ofert dla klientów spółki z zakresu incentive travel (podróży motywacyjnych). Przygotowanie powyższych ofert zawierało dokonywanie kalkulacji kosztów ewentualnej imprezy na podstawie danych otrzymanych od zamawiającego (podanie kwoty przeznaczonej na zamawianą imprezę) oraz analizy rynku tj. analizy cen podawanych przez wykonawców poszczególnych składników imprezy.

(Dowód : umowa o pracę- k. 32, zakres obowiązków- k. 111-112, zeznania świadka V. S.- k. 240v- 241 (nagranie 00:06:42-00:19:50), zeznania pozwanej M. W.- k. 226-227 (nagranie 00:08:16-00:28:02) w zw. z k. 249 (nagranie 00:29:14- 00:46:36)

W pierwszym kwartale 2015 roku pozwana zajęła się przygotowywaniem oferty na organizację wyjazdu motywacyjnego dla firmy (...) S.A w O.. Impreza miała polegać na zorganizowaniu wyjazdu dwóch identycznych grup w niedługim odstępie czasu za granicę. Wyjazd miał charakter wycieczkowy. Impreza finansowana była z budżetu socjalnego. Pierwsze prace nad tym projektem rozpoczęły jeszcze w pierwszym kwartale 2015 roku. Ze względu na długi czas podejmowania końcowych decyzji przez zleceniodawcę prace nad organizacją imprezy nabrały tempa w końcówce marca i kwietnia 2015 roku.

(Dowód: zeznania za powoda J. Z.- k. 247-249 (nagranie 00:10:19- 00:29:14), zeznania pozwanej M. W.- k. 226-227 (nagranie 00:08:16-00:28:02) w zw. z k. 249 (nagranie 00:29:14-00:46:36)

Oświadczeniem z dnia 31 marca 2015 roku pozwana rozwiązała łączącą ją z powodem umowę o pracę z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia, ze skutkiem rozwiązania umowy na dzień 30 kwietnia 2015 roku.

(Dowód: wypowiedzenie umowy o pracę- k. 33, 151, świadectwo- k. 156-156v)

Po złożeniu wypowiedzenia przez pozwaną organizacją oraz kalkulacją imprezy dla (...) S.A zajęła się A. F..

Kalkulacja imprezy przygotowana przez pozwaną miała charakter jedynie wstępny.

Po przejęciu projektu A. F. wielokrotnie dokonywała ponownej kalkulacji imprezy, jak również dokonała przeliczenia każdego elementu imprezy ponownie.

W oparciu o dokonane przez nią kalkulacje strata na projekcie była powodowi wiadoma.

(Dowód: zeznania świadka V. S.- k. 240v- 241 (nagranie 00:06:42-00:19:50), zeznania świadka A. D.-k. 241 (nagranie 00:19:59-00:28:33), zeznania świadka A. F.- k. 241-242 (nagranie 00:28:40-00:50:35), zeznania za powoda J. Z.- k. 247-249 (nagranie 00:10:19- 00:29:14), zeznania pozwanej M. W.- k. 226-227 (nagranie 00:08:16-00:28:02) w zw. z k. 249 (nagranie 00:29:14- 00:46:36)

W dniu 24 kwietnia 2015 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. oraz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. podpisali umowę na organizację wyjazdu motywacyjnego do S. dla 2 grup w terminach – 17-20 czerwca 2015 roku oraz 24-27 czerwca 2015 roku.

W treści powyższej umowy strony przewidziały, iż wynagrodzenie za zrealizowanie przedmiotu umowy stanowi iloczyn ilości uczestników biorących udział w wycieczce i ceny za organizację wycieczki dla 1 uczestnika.

Całkowita wartość organizacji wycieczki nie mogła przekroczyć kwoty 90.720 złotych brutto. (§ ust. 2 i 3)

W momencie podpisywania powyższej umowy powód miał świadomość małej rentowności przedsięwzięcia oraz możliwości powstania straty na powyższym.

W dniu 28 kwietnia 2015 roku powód skierował do pozwanej pismo o przedstawienie szczegółowej kalkulacji imprezy, jak również wskazania w jaki sposób pozwana zamierza doprowadzić do rentowności przedsięwzięcia.

(Dowód : umowa – k. -51, wezwanie – k. 43, 148, 149, 222, zeznania świadka V. S.- k. 240v- 241 (nagranie 00:06:42-00:19:50), zeznania za powoda J. Z.- k. 247-249 (nagranie 00:10:19- 00:29:14),

Wyjazd motywacyjny pracowników (...) S.A do S. dla 2 grup odbył się w dniach od 17 do 20 czerwca 2015 roku oraz od dnia 24 czerwca 2015 roku od dnia 27 czerwca 2015 roku.

Powód nie osiągnął z tytułu powyższego projektu spodziewanego dochodu w wysokości 9.807,80 złotych (zakładana rentowność 10,95%).

Końcowe rozliczenie powyższej imprezy wyglądało następująco

- przychody powoda całkowicie zapłacone przez zamawiającego na podstawie faktury VAT Nr (...) – 73.380 złotych,

- koszty przeprowadzenia imprezy - 91.390,89 złotych.

Po dokonaniu końcowych rozliczeń projektu ustalono, iż brak osiągnięcia zadowalającego zysku na przedsięwzięciu wynikał z nienależytej kalkulacji imprezy w zakresie kosztów posiłków, niewłaściwego przeliczenia powyższych (zły kurs euro do złotego), braku uwzględnienia w kalkulacji kosztów wieczornej imprezy, nienależytego rozliczenia kosztów autokarów, zaniżenia w kalkulacji kosztów dotyczących biletów wstępu do obiektów, braku ujęcia w kalkulacji kosztów zwiedzania browaru w L. oraz zwiedzania zamku w G..

(Dowód: wezwanie – k. 44-46, dokumenty dot. imprezy- k. 52-88, zeznania świadka V. S.- k. 240v- 241 (nagranie 00:06:42-00:19:50), zeznania świadka A. D.-k. 241 (nagranie 00:19:59-00:28:33), zeznania świadka A. F.- k. 241-242 (nagranie 00:28:40-00:50:35), zeznania świadka P. M.- k. 246-247 (nagranie 00:02:12-00:07:42), zeznania za powoda J. Z.- k. 247-249 (nagranie 00:10:19- 00:29:14)

Wynagrodzenie pozwanej obliczone jak ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za okres ostatnich 3 miesięcy jej zatrudnienia wyniosło kwotę 13.672,89 złotych.

(Dowód : zaświadczenie – k. 23)

Sąd zważył co następuje :

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania. W swoich ustaleniach Sąd oparł się przede wszystkim na kopiach dokumentów przedłożonych do akt sprawy. Powyższym dokumentom Sąd dał wiarę albowiem ich prawdziwość i autentyczność nie budziła wątpliwości, jak również nie zostały one w tym zakresie zakwestionowane przez strony.

Dokumenty prywatne Sąd ocenił na podstawie art. 245 kpc. Wynika z niego, że dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia wiarygodności przedmiotowych dowodów, przy czym ich prawdziwość, jak również autentyczność nie była kwestionowana przez strony postępowania.

Podstawę ustaleń Sądu stanowiły również zeznania świadków w osobach V. S., A. D., A. F., jak również stron postępowania tj. za powoda J. Z. oraz pozwanej M. W..

Sąd dał wiarę powyższym dowodom w takim zakresie w jakim każdy z nich stanowił podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Świadek V. S. potwierdziła fakt, iż w zakresie obowiązków pozwanej było przygotowanie wstępnej oferty dotyczącej wyjazdu integracyjnego na rzecz firmy (...). Świadek potwierdziła również, iż organizacja powyższej imprezy została ostatecznie przejęta przez A. F., która zajęła się przygotowaniem przejazdów, noclegów. W/w potwierdziła również, iż pracodawca już na etapie „dopinania oferty” miał świadomość niskiej dochodowości przedsięwzięcia, jak również iż będzie zachodziła konieczność „dołożenia do powyższego”. W momencie podpisywania umowy z (...) ta stara na projekcie była już wiadoma.

Również świadek A. D. potwierdziła, iż w zakresie prowadzenia spornego projektu, iż został on przejęty po pozwanej przez A. F..

Świadek A. F. w zeznaniach składanych przed Sądem wskazała, iż po przekazaniu projektu przez pozwaną ona się nim zajmowała. Przejęcie przez nią zadań związanych z powyższym nastąpiło przed podpisaniem umowy przez powoda z firmą (...). Świadek potwierdziła, iż kalkulacja imprezy przejęta przez nią od pozwanej nie była zaawansowana. Po przejęciu projektu niejednokrotnie dokonywała ona ponownej jej kalkulacji w zakresie wielu jej części składowych. Wymagało to z jej strony większego wdrożenia i sprawdzenia. Podawała również w tym zakresie, iż było mało czasu, aby wszystko dokładnie sprawdzić. Świadek potwierdziła również, iż w momencie przejęcia przez nią obowiązków po pozwanej w zakresie organizacji imprezy było już wiadome, że będzie strata na projekcie.

W ocenie Sądu zeznania świadka P. M. nie wniosły w sprawie niczego istotnego, albowiem świadek poza ogólną wiedzą w przedmiocie spornego projektu nie miała wiedzy szczegółowej w zakresie jego przygotowania, czy też kosztów powyższego.

Sąd dał wiarę zeznaniom słuchanej za powoda J. Z. w zakresie w jakim wskazała ona na okoliczności związane z prowadzeniem projektu początkowo przez pozwaną, a następnie A. F..

Sąd nie dał jednak wiary jej twierdzeniom, iż na moment podpisywania umowy z firmą (...) nie był znany fakt straty na projekcie i jego małej rentowności. W tym zakresie strona powodowa wskazywała nawet, iż kalkulacja oferty dokonana przez pozwaną wskazywała na zysk na projekcie na poziomie 9.800 złotych. Podstawy do takich ustaleń nie daje jednak materiał dowodowy sprawy, w szczególności zeznania świadków w osobach V. S. oraz A. F.. Twierdzeniom strony powodowej w tym zakresie przeczy również dokumentacja złożona do akt sprawy, w szczególności wezwanie skierowane do pozwanej z dnia 28 kwietnia 2015 roku wzywające ją do przedstawienia szczegółowej kalkulacji imprezy, jak również wskazania w jaki sposób pozwana zamierza doprowadzić do rentowności przedsięwzięcia. (k. wezwanie – k. 43, 148, 149, 222)

Zdaniem Sądu na wiarę zasługiwały w całości zeznania pozwanej M. W.. Powyższe bowiem korespondują z pozostałym materiałem dowodowym sprawy, w szczególności z zeznaniami świadków wskazanych wyżej, jak również

dokumentacją złożoną do akt. Z zeznań pozwanej bezspornie wynika, iż nie prowadziła ona spornego projektu do końca, po wypowiedzeniu umowy o pracę obowiązki w tym zakresie zostały przejęte przez A. F.. W momencie jego przekazywania projekt był na etapie jego negocjowania z klientem. Pozwana potwierdziła również, iż strona powodowa już w połowie kwietnia 2015 roku miała pełną wiedzę i świadomość w zakresie małej dochodowości przedsięwzięcia.

Postanowieniem z dnia 21 lutego 2018 (k. 247) na podstawie art. art.217§2 k.p.c. w zw. z art.227 k.p.c Sąd oddalił pozostałe wnioski dowodowe strony pozwanej sprecyzowane w piśmie z dnia 13 stycznia 2017 roku (pkt 4-9-k. 205-208v), albowiem okoliczności istotne z punktu widzenia przedmiotu prowadzonego postępowania zostały wystarczająco potwierdzone zgromadzonym materiałem dowodowym sprawy, w szczególności załączoną do akt dokumentacją, zeznaniami świadków oraz stron. Zawnioskowane zaś przez stronę pozwaną dowody zmierzały także do ustalenia okoliczności całkowicie nieistotnych z punktu widzenia przedmiotu sprawy, wykraczały bowiem poza zakres rozważań i oceny działań pozwanej w zakresie spornego projektu realizowanego na rzecz firmy (...).

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej pracownika za szkodę wyrządzoną pracodawcy regulują przepisy art. 114 – 123 kodeksu pracy.

Zgodnie z treścią art. 114 kp pracownik, który wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych ze swej winy wyrządził pracodawcy szkodę, ponosi odpowiedzialność materialną według zasad określonych w przepisach rozdziału I Dział V.

Granice tej odpowiedzialności wyznacza art. 115 kp – wskazując na rzeczywiste straty poniesione przez pracodawcę i tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego wynikała szkoda.

Zauważyć należy, iż kodeks pracy na odrębnych zasadach uregulował odpowiedzialność majątkową pracownika za szkodę wyrządzoną pracodawcy. Przepisy KP o odpowiedzialności materialnej pracownika za szkodę wyrządzoną pracodawcy mają charakter przepisów bezwzględnie obowiązujących.

Odpowiedzialność pracownika oparta jest na zasadzie winy, uzależniona od stopnia i jej rodzaju.

W tym miejscu przywołać należy treść art. 116 kp, zgodnie z którym pracodawca jest obowiązany wykazać okoliczności uzasadniające odpowiedzialność pracownika oraz wysokość powstałej szkody. W świetle powyższego uregulowania to na pracodawcy spoczywa ciężar udowodnienia szkody, winy pracownika oraz normalnego związku przyczynowego pomiędzy powstaniem albo zwiększeniem szkody, a zachowaniem się pracownika.

Konsekwencją nie wykazania jednego z tych elementów jest oddalenie powództwa.

Zgodnie zaś z treścią art. 117§ 1 kp pracownik nie ponosi odpowiedzialności za szkodę w takim zakresie, w jakim pracodawca lub inna osoba przyczyniły się do jej powstania albo zwiększenia.

W świetle powyższych regulacji przesłankami odpowiedzialności materialnej pracownika są: powstanie szkody w majątku pracodawcy, niewykonanie lub nienależyte wykonanie obowiązków pracowniczych, wina pracownika i normalny (adekwatny) związek przyczynowy między działaniem pracownika, a niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem obowiązków pracowniczych.

Przesłanką odpowiedzialności materialnej jest ponadto bezprawność działania lub zaniechania pracownika. Ustawodawca nie wymienia wprawdzie tej przesłanki, ale wynika ona z przesłanki winy. Zawinione może być bowiem tylko takie działanie lub zaniechanie, które jest bezprawne. Bezprawność działania lub zaniechania pracownika należy rozumieć, jako naruszenie obiektywnych reguł staranności wymaganej przy wykonywaniu obowiązków pracowniczych (Jacek Skoczyński, Prawo pracy, Warszawa 1997 – 2005, Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis).

Bezprawność zachowania to sytuacja, gdy zachodzi kolizja między czynem, a istniejącym porządkiem prawnym. Porządek prawny trzeba rozumieć szeroko.

Pojęciem tym należy objąć zakazy i nakazy wynikające zarówno z przepisów prawa, jak i z akceptowanych powszechnie zasad współżycia społecznego. Bezprawność zachowania pracownika uzasadniająca jego odpowiedzialność odszkodowawczą polega na niewykonaniu lub nienależytym wykonaniu obowiązków pracowniczych. Zarzut bezprawności można zasadnie odnieść tylko do obowiązków pracownika składających się na treść stosunku pracy.

Wynikają one przede wszystkim z umowy o pracę, ale także stosownie do art. 56 kc w zw. z art. 300 kp, z ustawy, zasad współżycia społecznego i ustalonych zwyczajów. Zachowaniu pracownika naruszającemu zakazy i nakazy powszechne może być przypisana bezprawność tylko wtedy, gdy te zakazy i nakazy objęte są zarazem treścią stosunku pracy (wyrok SN z dnia 28 maja 1976 r., IV PR 49/76, PiZS 1977, nr 8-9, s. 89, z glosą H. Kasińskiej; OSPiKA 1979, z. 1, poz. 16, z glosą Z. Radwańskiego). Niektóre obowiązki pracownicze mają charakter powszechny, występują w każdym stosunku pracy, niezależnie od podstawy jego nawiązania (np. określone w art. 100 k.p.), inne - branżowy lub zakładowy. Co do zasady jednak są one, jako przypisane konkretnemu rodzajowi pracy lub stanowisku, zindywidualizowane i skonkretyzowane, przede wszystkim w tzw. zakresach czynności.

Obowiązki pracownika mogą być sformułowane pozytywnie lub rzadziej, negatywnie (pracownik ma coś czynić lub nie może czegoś czynić). Nawet jednak z nakazu określonego zachowania daje się wywieść zakaz zachowania przeciwnego nakazowi. Prawidłowe wykonywanie obowiązków pracowniczych może zatem polegać zarówno na podejmowaniu pewnych działań (zachowania aktywne), jak i na zaniechaniu podejmowania innych (zachowania pasywne). Wobec tego niewykonanie lub nienależyte wykonanie obowiązków może wynikać z działania lub zaniechania pracownika. Niewykonanie obowiązków pracowniczych lub nienależyte ich wykonanie to kategorie obiektywne.

Przyczyny zachowań uchybiających obowiązkowi mogą mieć różną naturę. Mogą być zarówno zależne od pracownika (np. samowolne opuszczenie stanowiska pracy w celu załatwienia spraw prywatnych), jak też od niego niezależne (np. wadliwe wykonanie produktu wskutek wadliwego wykonania półfabrykatu przez innego pracownika) (Celeda Ryszard, Chmielek-Łubińska Ewa, Florek Ludwik, Goździewicz Grzegorz, Hintz Anna, Kijowski Andrzej, Pisarczyk Łukasz, Skoczyński Jacek, Wagner Barbara, Zieliński Tadeusz –komentarz)

Wprawdzie w kodeksie pracy nie zostało zdefiniowane pojęcie szkody, lecz można wyprowadzić je z przepisów kodeksu cywilnego tj. art. 361 § 2 kc, który obejmuje pojęciem szkody majątkowej straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone.

Kodeks pracy ogranicza jednak w art. 115 odpowiedzialność pracownika do straty rzeczywistej, to jest jedynie w zakresie uszczerbku majątkowego, który powstał w mieniu pracodawcy, które do niego należało przed wyrządzeniem szkody.

Obowiązki pracownika określa przede wszystkim treść stosunku pracy, lecz także przepisy prawa, zasady współżycia społecznego i ustalone zwyczaje.

Pracownik ponosi odpowiedzialność na podstawie przepisów kodeksu pracy, jeżeli wyrządzenie szkody pracodawcy pozostaje w związku przyczynowym z wykonywaniem obowiązków pracowniczych, przy czym chodzi o normalny (adekwatny) związek przyczynowy, a zatem pracownik odpowiada tylko za normalne następstwa swego zawinonego działania lub zaniechania.

Odpowiedzialność pracownika może powstać jedynie w przypadku, gdy jego działanie lub zaniechanie było zawinione.

Podobnie jak w przypadku szkody, kodeks pracy nie zawiera definicji winy, posiłkować się zatem należy doktryną prawa karnego. Wina umyślna ma miejsce, gdy pracownik chce wyrządzić szkodę i działa celowo, albo zachowując się bezprawnie przewiduje możliwość wyrządzenia szkody i godzi się na to w swej świadomości. Wina nieumyślna nie jest wynikiem świadomego działania. Polega ona na zaniedbaniu określonej, wymaganej staranności o mienie

pracodawcy. Przejawia się w tym, że pracownik przewiduje możliwość wyrządzenia szkody w mieniu pracodawcy, lecz szkody tej spowodować nie chce, lecz bezpodstawnie przypuszcza, że mimo jego niewłaściwego postępowania szkoda nie nastąpi.

Wina nieumyślna występuje także wtedy, gdy pracownik w ogóle nie przewiduje możliwości powstania szkody w wyniku nienależytego wykonywania przez niego obowiązków pracowniczych, czy też niewykonywania ich wcale, ale w konkretnych okolicznościach mógł i powinien być taką odpowiedzialność przewidzieć. Pracownikowi można w takim wypadku przypisać działanie lekkomyślne (Teresa Romer, Kodeks Pracy. Komentarz, Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis, Wydanie II, Warszawa 2005, s. 1052).

Przyjmuje się zatem, iż obiektywnej bezprawności zachowania pracownika musi towarzyszyć element subiektywny - wina.

Właściwe wykonanie zobowiązania polega na dochowaniu przez dłużnika należytej staranności, tj. staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju (art. 355 § 1 k.c. w zw. z art. 300 kp). Należyta staranność jest wyznacznikiem zawinienia, pozostając w odwrotnej do niego relacji. Za jej niedochowanie i w granicach jej niedochowania dłużnik ponosi odpowiedzialność (art. 472 k.c.).

Przy tym, "im do większej staranności dłużnik jest obowiązany, tym za mniejszą winę ponosi odpowiedzialność, a im mniejszej staranności od niego się żąda, tym większa będzie jego wina, gdy nawet takiej staranności nie zachowa". (Celeda Ryszard, Chmielek-Łubińska Ewa, Florek Ludwik, Goździewicz Grzegorz, Hintz Anna, Kijowski Andrzej, Pisarczyk Łukasz, Skoczyński Jacek, Wagner Barbara, Zieliński Tadeusz –Komentarz)

W ocenie Sądu w niniejszym procesie powód nie wykazał zaistnienia wszystkich przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej.

Zdaniem Sądu materiał dowodowy sprawy nie daje podstaw do ustalenia związku przyczynowego pomiędzy działaniami pozwanej, a szkodą objętą sporem.

Wskazać należy, iż dowody zgromadzone w sprawie potwierdziły jedynie, iż pozwana w ramach swoich obowiązków przygotowała wstępną kalkulację imprezy dotyczącej wyjazdu motywacyjnego na rzecz firmy (...). Wobec wypowiedzenia przez nią umowy o pracę obowiązki w tym zakresie i konieczność ostatecznego skalkulowania imprezy została powierzona innemu pracownikowi A. F.. Jak zeznała w tym zakresie w/w przejęcie przez nią zadań po pozwanej związanych z powyższym projektem nastąpiło przed podpisaniem umowy przez powoda z firmą (...). Świadek potwierdziła, iż kalkulacja imprezy przejęta od pozwanej nie była zaawansowana. Po przejęciu projektu niejednokrotnie dokonywała ponownej jego kalkulacji w zakresie wielu jego części składowych. Wymagało to z jej strony większego wdrożenia i sprawdzenia. Podała również w tym zakresie, iż było mało czasu aby wszystko dokładnie sprawdzić. Świadek potwierdziła także, iż w momencie przejęcia przez nią obowiązków po pozwanej w zakresie organizacji imprezy było już wiadomo, że będzie strata na projekcie.

Okoliczności związane z wiedzą pracodawcy w zakresie straty na projekcie potwierdziła również w swych zeznaniach pozwana, jak również świadek V. S.. Okoliczność ta wynika również z dokumentów złożonych do akt, w szczególności z wezwania skierowanego do pozwanej z dnia 28 kwietnia 2015 roku.

Tym samym nie sposób przyjąć, iż powód wiedzy i świadomości w tym zakresie nie posiadał. Mimo jednak posiadania powyższej pracodawca podpisał umowę z firmą (...), godząc się tym samym na brak dochodowości przedsięwzięcia, jak również możliwą stratę i brak zysku.

Tym samym powód wziął na siebie pełną odpowiedzialność za losy przedsięwzięcia, podejmując określone ryzyko gospodarcze.

Jak to zostało podniesione wyżej kalkulacja imprezy przygotowana przez pozwaną miała charakter jedynie wstępny, dopracowanie oferty i jej warunków, dokładane przeliczenie jej części składowych było dokonywane przez kolejnego pracownika A. F..

W świetle powyższego trudno zatem ustalić, na jakim etapie kalkulacji imprezy popełniono błąd, w szczególności kto jest za powyższy odpowiedzialny.

W ocenie Sądu przerzucanie odpowiedzialności w tym zakresie na pracownika jest całkowicie nieuprawnione.

Pozwana nie może bowiem ponosić odpowiedzialności za bliżej nieokreślone uchybienia w kalkulacji, brak wynegocjowania satysfakcjonujących powoda warunków z dostawcami usług, zwłaszcza, iż jak to zostało wskazane wyżej, powód jeszcze przed podpisaniem umowy z klientem wiedzę w przedmiocie możliwej straty posiadał, a mimo to umowę z firmą (...) podpisał, przyjmując za powyższe pełną odpowiedzialność gospodarczą i jej skutki finansowe dla firmy.

Na uwagę zasługuje również okoliczność, iż w treści umowy zawartej w dniu 24 kwietnia 2015 roku pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością oraz (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. strony przewidziały, iż całkowita wartość organizacji wycieczki nie może przekroczyć 90.720 złotych brutto. (§ ust. 3)

Z treści zaś pozwu wynika, iż koszt przeprowadzenia spornej imprezy wyniósł ostatecznie kwotę 91.390,89 złotych.

Materiał dowodowy sprawy nie daje jednak odpowiedzi na pytanie dlaczego, mimo takiego zapisu w treści umowy z firmą (...), powstała aż tak duża strata na projekcie tj. w kwocie wskazywanej przez powoda w treści pozwu.

Reasumując uznać należy, iż przedstawiona przez stronę powodową argumentacja nie pozwala na możliwość przypisania pozwanej odpowiedzialności za szkodę objętą sporem, w szczególności w kwocie objętej pozwem.

Podkreślić należy, iż zgodnie z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Podnieść należy, iż brak wykazania powyższych okoliczności obciążać musi zawsze podmiot, na którym spoczywa ciężar tego dowodu, Sąd nie ma bowiem ani obowiązku, ani też możliwości wyręczenia stron w wyjaśnianiu treści łączących strony stosunków, w sytuacji gdy pozostają one w tym zakresie bierne.

Zgodnie z podstawową w procesie cywilnym zasadą kontrydiktoryjności, mając na uwadze treść art. 3 kpc i art. 232 kpc- w brzmieniu nadanym przez ustawę z dnia 1 marca 1996 roku o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej – Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U Nr 43, poz. 189) - to strony są zobowiązane do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne stając się dysponentem postępowania dowodowego, zaś Sąd jest zwolniony od odpowiedzialności za jego wynik. (orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1997 roku, II CKN 70/96, OSNC 1997, Nr 8, poz. 113, z dnia 16 grudnia 1997 roku, II UKN 244/98, OSNAPiUS 1999, Nr 20, poz.662).

W świetle powyższego to na stronie powodowej w niniejszym postępowaniu spoczywał ciężar precyzyjnego wykazania zawinonego naruszenia obowiązków pracowniczych przez pozwaną, nadto szkody będącej skutkiem powyższych, jak również istnienia w tym zakresie związku przyczynowego.

W tym zakresie strona powodowa winna była zatem przedłożyć Sądowi wiarygodne dowody powyższe potwierdzające.

W ocenie Sądu powód powyższemu obowiązkowi nie zadośćuczynił.

Mając powyższe na uwadze Sąd na mocy art. 114- 122 kp orzekł, jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł w pkt II wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

O powyższych orzeczono na podstawie § 2 pkt 5 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r. poz. 1804).